

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД - ИСПЕРИХ

На двадесет и девети май през 2019 година,
в публично заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИМИТРИНКА КУПРИНДЖИЙСКА

Секретар: Детелина Витанова,
Прокурор:

като разгледа докладваното от съдията гр.дело № 993 по описа за 2018 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК.

Производството е образувано по постъпила искова вх.№ 4859/21.12.2018г. на “Ф ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.Р ул.“Б“ № ет., представлявано от управителя С Я С, съдебен адрес:***, чрез адв.Б.С., против Ш.И.Е., ЕГН-*****, регистрирана като земеделски производител от с.В, обл.Р ул.“Х К № , като моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответникът дължи на „Ф” ООД сумата от 5 475.00/*пет хиляди четиристотин седемдесет и пет*/ лева, от които 3 778.41 лева – представляващи незаплатено задължение по фактура №/02.04.2014г., 1696.59 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 26.04.2014г. до 26.09.2018г., както и законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда – 19.10.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

Претендира и за сторените в настоящото производството разноски, както и за разноските в заповедното производство.

Твърди, през 2014г. ищцовото дружество е доставило 1999 литра дизелово гориво, при цена 1.992 лева за литър без ДДС, на обща стойност 4 778.41 лева без ДДС, на ответницата във връзка с дейността ѝ като земеделски производител. За извършената доставка е била издадена данъчна фактура №/02.04.2014г. Тази фактура е била приета от ответницата без възражения, осчетоводена е в счетоводството на земеделския производител и е ползван данъчен кредит. По нея Ш.Е. била платила само 1000.00 лева. Многократно били провеждани разговори между представител на ищцовото дружество и ответницата за заплащане на оставащата дължима сума, но въпреки отправяните покани, тя не изпълнила задължението си да плати цената по фактурата.

Ищецът счита, че в случая е налице договор за търговска продажба, при който цената е платима при предаване на стоката. В случая датата за плащане била определена във фактурата – 25.04.2014г. Тъй като било налице забавяне в изпълнението на задължението за заплащане на цената, ответницата дължала и лихва за периода от 26.04.2014г. до датата на подаване на заявлението в съда в общ размер на 1696.59лв.

Поради неплащане от страна на ответницата на сумите по цитираната фактура, ищцовото дружество предприело постъпки и по реда на чл.410 от ГПК се снабдило със Заповед за изпълнение на парично задължение за същото вземане по ч.гр.д.№ 845/2018г. по описа на РС - Исперих. Поради депозирано възражение на длъжника срещу заповедта за изпълнение и по указание на съда, ищецът депозирал в срок настоящия иск за установяване на вземането си.

В съдебно заседание за ищеца не се явява представител. С депозирана молба от адв.Б.С. *** – процесуален представител на ищеца, се поддържа изцяло исковата молба и моли за постановяване на неприсъствено решение.

В срока за писмен отговор на исковата молба по реда на чл.131 от ГПК, ответникът не депозира такъв, не заявява становище по иска, не прави възражения, нито доказателствени искания.

В съдебно заседание ответникът редовно призован, не се явява и не депозира становище.

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното: Предявеният иск за установяване на парично вземане е допустим и намира правното си основание в разпоредбата на чл.422 от ГПК. Същият е предявен в срока по чл.415, ал.1 от ГПК в спазване на указанията на РС-гр.И по ч.гр.д.№ 845/2018г. по описа на съда, дадено към заявителя и ищец в настоящото производство „Ф” ООД,

гр.Р. При условията на чл.422, ал.1 от ГПК искът се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК – 29.10.2018г.

Разгледан по същество – искът е основателен. Предвид обстоятелството, че ответницата не е представила в срок отговор на исковата молба и не се явява в първото заседание по делото, без да е правила искане за разглеждането му в нейно отсъствие, ищецът е поискал постановяване на неприсъствено решение. Същевременно Съдът съобрази, че са налице предпоставките на чл. 239 ал.1 от ГПК, а именно: 1. На ответника със съобщението, с което му е изпратен препис от исковата молба и с призовката, с която е призован за съдебно заседание, редовно връчена при условията на чл. 41 ал. 2, въ вр. с ал. 1 ГПК (на ответницата веднъж са й връчени съобщение и съдебни книжа на адреса, същата е напуснала адреса без да уведими съда за новия си адрес), са й указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването й в съдебно заседание и 2. Искът е вероятно основателен с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства, поради което съдът прецени, *че следва да постанови неприсъствено решение*, което не се мотивира по същество, като ищцовата претенция се уважи изцяло.

С оглед този изход на делото, на основание чл. 78, ал.1, ответникът дължи на ищеца направените по делото разноски както в хода на ч.гр.д. № 845/2018г. по описа на РС – И, така и в настоящото производство. Ищецът е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, съгласно който претендира разноски по настоящото дело в размер на 760.00лв. – 110лв. ДТ, 150лв. депозит за вещо лице и 500лв. за адвокатски хонорар по Договор за правна защита и съдействие № 0169079 от 20.12.2018г. Разноските по заповедното производство възлизат на 510лв. – 110лв. ДТ и 400лв. за адвокатски хонорар по Договор за правна защита и съдействие № 0169065 от 18.10.2018г.

Мотивиран от горното и на основание чл. 239 ал. 1 ГПК, съдът

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422 от ГПК, по отношение на ответника Ш.И.Е., ЕГН-*****, регистрирана като земеделски производител от с.В, обл.Р, ул.“Х К“ № , че същата има парично задължение към “Ф” ООД, ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр.Р ул.“Б“ № ет. представлявано от управителя С Я С, в размер на 5 475.00/*пет хиляди четиристотин седемдесет и пет*/ лева, от които 3 778.41 лева – представляващи незаплатено задължение по фактура №/02.04.2014г., 1696.59 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 26.04.2014г. до 26.09.2018г., както и законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда – 19.10.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, Ш.И.Е., ЕГН-*****, регистрирана като земеделски производител от с.В, обл.Р ул.“Х К“ №, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Ф“ ООД, гр.Р, сумата от **1270.00 (хиляда двеста и седемдесет) лева** – направени разноски в настоящото производство и по ч.гр.д.№ 845/2018г. по описа на РС - И.

След влизане в сила на съдебното решение, препис от него да се приложи по ч.гр.д.№ 845/2018г. на РС-гр.И с оглед на правните последици по чл.416 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване /чл.239 ал.4 от ГПК/.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: